

[Gunnar Fog-Petersen.]

maaske et Hundrede Stykker paa Strejff hernede om Vinteren — om de overhovedet ruger i Landet er tvivlsomt. Der rugede en Skarvefamilie paa Skarreklit for en halv Snes Aar siden, men den er rimeligvis skudt for længe siden, for en sjælden Fugl skal altid skydes, saa snart man ser den, hvis den ikke er fredet. Den højtærede Minister bør derfor frede denne Fugl. Duehøge og Kærhøge er yderst sjældne Fugle, og den Skade, de gør, er saa ringe, at den ikke er værd at nævne. Af Lappedykkere og Lommer er der ganske faa Stykker i Flokke om Vinteren, og økonomisk har de ingen Betydning. Med Musvaager og Hvepsevaager er det paa samme Maade: de er ganske sjældne, og selvfølgelig maa alle Sjægger og andre Drosler fredes. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Døcker) udtalte sig smukt om den Glæde, der er ved at se en sejlene Glente eller kredsende Ørn. Det er fuldstændig rigtigt, men det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at det her i Landet hører til de tabte Glæder, Glæder, som man kun har i Mindet. Det er muligt, at dette er de fineste Glæder, men i Virkeligheden eksisterer de altsaa ikke mere, man ser ikke de Dyr mere, de forekommer ikke, Glenten overhovedet ikke, af Ørne maaske en enkelt forvildet paa Træk hvert tredje eller fjerde Aar. Alle disse Dyr bør fredes, og det vil jeg opfordre den højtærede Minister til at benytte sin Myndighed til. Tusinder af Mennesker vil være ham taknemmelige derfor.

Som Jagtloven foreligger her vedtaget af Folketinget, er den betydelig bedre end den, vi har, og det har interesseret og glædet mig meget at høre, at der synes at være et Flertal her i Tinget for at gennemføre den i indeværende Samling. Fra mit Partis Side skal vi gøre, hvad vi kan, for at dette Maal kan naas.

M. C. Jensen: Den Erhvervsgren, som jeg føler mig særlig knyttet til, er overordentlig interesseret i Jagtloven. Det er da ogsaa det høje Tings Medlemmer bekendt, at ved Gennemførelsen af Loven af 1922 udtalte jeg fra denne Talerstol, at Fiskerne følte sig forurettet ved den Ændring, der blev gennemført ved 1922-Loven.

Jeg har ikke saa forfærdelig mange Bemærkninger at gøre, idet jeg maa hilse med Tilfredshed, at Lovforslaget skal gennemgaa en Behandling i et Udvalg. Jeg vil dog gerne gøre nogle faa Bemærkninger om enkelte Spørgsmaal.

Den første skal da være den, at jeg hilser med Tilfredshed den Ændring, der efter Lovforslaget gennemføres ved Affattelsen af § 12, hvorved man afskaffer Bestemmelsen om et 50 Meters saakaldt Fredningsbælte. Jeg benytter Ordet „saakaldt“, for i Virkeligheden er det ikke og har aldrig været noget Fredningsbælte. Naar det er saaledes, at man maa ligge i Baad 50 m fra Land og skyde mod Stranden, og en Jæger paa Strandkanten maa skyde ud mod Søen, og begge maa hente det Vildt, der nedlægges, kan jeg i hvert Tilfælde ikke faa Øje paa, at der er nogen reel Fredning, og at § 12 nu ophæver denne Fredningsbestemmelse, maa jeg altsaa for mit Vedkommende hilse med Tilfredshed.

Den næste Bemærkning, jeg ønsker at gøre, vedrører § 14. Jeg er ikke helt tilfreds med den Affattelse, § 14 har faaet med alle de mange forskellige Jagttegn, men jeg er tilfreds med, at man i dette Lovforslag lemper de Afgiftsbestemmelser, som findes i 1922-Loven, der som bekendt bestemmer, at for at drive Jagt paa Søen skal der løses Jagtkort til 20 Kr. Det er jeg, som sagt, glad for, at man her er i Begreb med at ændre, og da vi nu faar Lovforslaget i Udvalg, er der maaske ogsaa Mulighed for, at man kan komme ind paa Spørgsmaalet om en anden Affattelse af Bestemmelserne om Jagttegnene.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord om den omstridte Paragraf, § 16, der indeholder Fredningsbestemmelserne. Der har jeg adskillige Indvendinger at gøre; men jeg er fuldstændig enig med mit Partis ærede Ordfører, naar han udtalte, at de Spørgsmaal, her omhandles, egner sig bedst til Drøftelse i et Udvalg, og jeg skal derfor indskrænke mig til et Par Bemærkninger. Naar jeg ønsker at gøre disse faa Bemærkninger, er det egentlig ogsaa fremkaldt ved de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Gunnar Fog-Petersen), som gjorde sig til Talsmand for, at man skulde have fredet adskillige Fugle, som vi — jeg kan godt sige indenfor Erhvervskredse — anser for at være Skadedyr. Det ærede Medlem gjorde sig bl. a. til Talsmand for, at man skulde frede en Fugl som Skarven. I mange, mange Aar har Staten udsat en Præmie for at faa udryddet denne Fugl ud fra den ganske rigtige Betragtning, at den spiser en umaadelig Mængde Fiskeyngel og ødelægger en umaadelig Mængde Fisk. Selv om det er en smuk Fugl at se — jeg har nu ikke kunnet faa Øje for dens Skøn-